

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 578/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R., S., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 CoPr 7/2012 z 30. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. so sídlom v S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. októbra 2012 doručená sťažnosť R. so sídlom v S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 18 CoPr 7/2012 z 30. apríla 2012.

2. Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ je ako žalovaný účastníkom občianskych súdnych konaní vedených pred Okresným súdom Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 Cpr 3/2011 a sp. zn. 4 Cpr 1/2011.

Vo veci vedenej pod sp. zn. 7 Cpr 3/2011 doručila MVDr. I. H. (ďalej aj „žalobkyňa“) okresnému súdu 29. novembra 2011 o 10.15 h žalobu „*vo veci súvisiacej s porušením zásady rovnakého zaobchádzania*“, ktorou sa proti sťažovateľovi domáha vydania rozsudku, ktorým má okresný súd určiť, že výpoveď sťažovateľa daná žalobkyni 8. júla 2011 prípisom č. OÚ/2011/000633/188 zo 7. júla 2011 je neplatná a štátnozamestnanecký pomer žalobkyne u sťažovateľa trvá.

Vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Cpr 1/2011 doručila MVDr. I. H. okresnému súdu 29. novembra 2011 o 10.17 h žalobu „*o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou*“, ktorou sa proti sťažovateľovi domáha vydania rozsudku, ktorým má okresný súd určiť, že výpoveď sťažovateľa daná žalobkyni 8. júla 2011 prípisom č. OÚ/2011/000633/188 zo 7. júla 2011 je neplatná a štátnozamestnanecký pomer žalobkyne u sťažovateľa trvá.

Okresný súd konanie vedené pod sp. zn. 4 Cpr 1/2011 ako konanie začaté neskôr uznesením č. k. 4 Cpr 1/2011-25 zo 7. februára 2012 zastavil podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pre prekážku litispendencie s poukazom na § 83 Občianskeho súdneho poriadku, pretože dospel k záveru, že „*rozdiel medzi oboma návrhmi je len v časti použitej argumentácie, pričom sa žalobkyňa domáha rovnakého výsledku, t. j. určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru voči tomu istému subjektu na základe totožných skutkových okolností*“, a preto sa obidve konania v zmysle § 83 Občianskeho súdneho poriadku vedú o tej istej veci.

Krajský súd na odvolanie žalobkyne uznesením sp. zn. 18 CoPr 7/2012 z 30. apríla 2012 (ktoré bolo napadnuté sťažnosťou doručenou ústavnému súdu) uznesenie okresného súdu č. k. 4 Cpr 1/2011-25 zo 7. februára 2012 podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že prekážka litispendencie nie je daná, a preto okresný súd nesprávne

konanie pre jej existenciu zastavil. Preskúmaním návrhov na začatie konania v oboch veciach dospel k záveru, že v oboch veciach „je síce zhodný okruh účastníkov konania ako aj predmet konania, avšak skutkové okolnosti od ktorých žalobkyňa odvodzuje svoje právo o neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru, sú rozdielne. V predmetnom konaní žalobkyňa odvodzuje svoje právo neplatnosti skončenia pracovného pomeru od porušení zákona o štátnej službe a zákonníka práce žalovaným. V konaní vedenom pod sp.zn. 7 Cpr 3/2011 od ustanovení zákona č. 365/2004 Z. z., t. j. Antidiskriminačného zákona. ... Zastavenie konania v takomto prípade by predstavovalo porušenie ústavného princípu práva na súdnu ochranu zákonom stanoveným postupom sa domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde SR (čl. 46 Ústavy SR).“. Krajský súd zároveň uviedol, že „v ďalšom bude úlohou súdu pokračovať v začatom konaní, prípadne vec spojiť podľa § 112 O. s. p. na spoločné konanie s vecou 7 Cpr 3/2011, v ktorom bude potom potrebné rozhodnúť o oboch skutkových základoch“.

3. Sťažovateľ odôvodnil tvrdené porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 18 CoPr 7/2012 z 30. apríla 2012 tým, že krajský súd ústavne nekonformne posúdil existenciu prekážku litispendencie, pretože v oboch konaniach ide o tú istú vec, čo vyplýva z oboch návrhov žalobkyne na začatie konania, z ktorých je (podľa názoru sťažovateľa) zrejmé, že uplatnené právo v oboch konaniach je odvodené z rovnakých skutkových okolností. Žalobkyňa sa v oboch konaniach domáha určenia neplatnosti výpovede a trvania štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu, že výpoveď a postup sťažovateľa, ktorý jej predchádzal, sú v rozpore so zákonom – jediný rozdiel medzi oboma žalobami spočíva v tom, aké zákony mali byť podľa názoru žalobkyne porušené. Skutkové okolnosti oboch vecí sú však opísané v žalobách rovnako, žalobkyňa ich iba odlišne právne posudzuje. Rozhodnutie krajského súdu narúša navyše aj princíp res iudicata (§ 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku), pretože po rozhodnutí krajského súdu môže nastať situácia, že v jednom z oboch vedených konaní súd žalobe vyhovie a v druhom nie, a tak rozhodne protichodne o žalobe o určenie neplatnosti výpovede a trvaní štátnozamestnaneckého pomeru, teda rozhodne o tej veci navzájom odporujúcimi si rozsudkami, čo by bolo navyše aj v rozpore s princípom právnej istoty.

4. Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa R. so sídlom v S.

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

bolo uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 CoPr 7/2012 zo dňa 30. 4. 2012 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému úradu v Prešove pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 CoPr 7/2012 zo dňa 30. 4. 2012 a vracia vec Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré

nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľ sťažnosťou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 18 CoPr 7/2012 z 30. apríla 2012, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu č. k. 4 Cpr 1/2011-25 zo 7. februára 2012 o zastavení konania (pre prekážku litispendencie) a vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu ním označených základných práv došlo tým, že krajský súd uznesenie okresného súdu č. k. 4 Cpr 1/2011-25 zo 7. februára 2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v dôsledku ústavne nekonformného výkladu § 83 Občianskeho súdneho poriadku, pričom ak by bol toto ustanovenie vykladal ústavne súladným spôsobom, dospel by, naopak, k záveru o existencii prekážky litispendencie a napadnuté rozhodnutie okresného súdu by bol potvrdil.

9. Krajský súd napadnuté uznesenie sp. zn. 18 CoPr 7/2012 z 30. apríla 2012 odôvodnil v podstate takto:

„Preskúmaním návrhov na začatie konania v predmetnej veci ako aj vo veci 7 Cpr/3/2011 odvolací súd zistil, že v oboch prípadoch je síce zhodný okruh účastníkov

konania ako aj predmet konania, avšak skutkové okolnosti od ktorých žalobkyňa odvodzuje svoje právo o neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru sú rozdielne. V predmetnom konaní žalobkyňa odvodzuje svoje právo neplatnosti skončenia pracovného pomeru od porušenia zákona o štátnej službe a Zákonníka práce žalovaným. V konaní pod sp. zn. 7 Cpr/3/2011 od ustanovení zákona č. 365/2004 Z. z., t. j. Antidiskriminačného zákona. Keďže skutkové okolnosti, od ktorých žalobkyňa odvodzuje právo sú rozdielne, nemožno sa stotožniť so záverom súdu prvého stupňa, že sa jedná o prekážku začatého konania – litispendenciu, ktorá by bránila prejednávaniu predmetnej veci. Zastavenie konania v takomto prípade by predstavovalo porušenie ústavného princípu práva na súdnu ochranu zákonom stanoveným postupom sa domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde SR (čl. 46 Ústavy SR).“

10. Dôvody uznesenia krajského súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem a toto jeho rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle. Krajský súd navyše v závere odôvodnenia svojho rozhodnutia naznačil prvostupňovému súdu najvhodnejší spôsob riešenia danej procesnej situácie (vedenia dvoch rôznych konaní medzi rovnakými účastníkmi na tom istom súde, ktoré spolu skutkovo súvisia) spojením vecí na spoločné konanie podľa § 112 Občianskeho súdneho poriadku, v ktorom potom prvostupňový súd rozhodne o oboch žalobných návrhoch. Práve takýto spôsob postupu prvostupňového súdu sa javí aj ústavnému súdu za danej situácie ako najúčelnejší a zároveň aj taký, ktorý zabezpečí rešpektovanie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru oboch účastníkov konania, t. j. žalobkyne aj sťažovateľa.

Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu nemôže byť samo osebe dôvodom na sťažovateľom tvrdené porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd neodmietol sťažovateľovi poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej. Sťažovateľ bude mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred okresným

súdom uplatniť ochranu svojich práv argumentáciou týkajúcou sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci.

11. Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2012